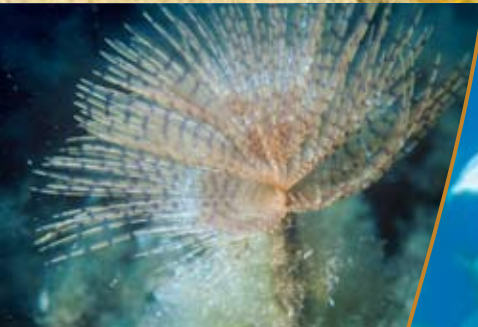

Φωτογραφικός
Κατάλογος
Θαλάσσιας
Χλωρίδας -
Πανίδας

ΕΘΝΙΚΟ ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΠΑΡΚΟ
ΑΙΟΝΗΗΣΟΥ ΒΟΡΕΙΩΝ ΣΠΟΡΑΔΩΝ

Σκοπός έκδοσης

Η παρούσα έκδοση δημιουργήθηκε τόσο για εκπαιδευτικό όσο και για ερευνητικό σκοπό. Εκπαιδευτικό διότι, ξεφυλλίζοντας κανείς το συγκεκριμένο φωτογραφικό κατάλογο θα γνωρίσει τα σημαντικότερα θαλάσσια είδη, φυτικά και ζωικά που φιλοξενούνται στο Ε.Θ.Π.Α.Β.Σ. και ερευνητικό διότι, είναι φτιαγμένος με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως εγχειρίδιο αναγνώρισης ειδών ακόμα και για *in situ* παρατήρηση.

Γνωριμία με το Θαλάσσιο περιβάλλον του Ε.Θ.Π.Α.Β.Σ.

Το Εθνικό Θαλάσσιο Πάρκο Αλοννήσου Βορείων Σποράδων αποτελεί το πρώτο από τα δύο Θαλάσσια Πάρκα της Ελλάδας και ένα από τα μεγαλύτερα στη Μεσόγειο αλλά και ολόκληρη την Ευρώπη, έκτασης 2.200 τ. χιλ. Εκτός της θαλάσσιας έκτασης το πάρκο περιλαμβάνει ένα αρκετά μεγάλο σύμπλεγμα νησιών που αποτελείται από την Αλόνησο, 6 μικρότερα νησιά - Περιστέρα, Κυρά Παναγιά, Ψαθούρα, Πιπέρι, Σκάτζουρα και Γιούρα - καθώς και 22 βραχονησίδες.

Θεωρείται ως η πλουσιότερη, από άποψη βιοποικιλότητας, θαλάσσια περιοχή του Αιγαίου Πελάγους καθώς φιλοξενεί έναν εξαιρετικά μεγάλο αριθμό ειδών, από σπόγγους, κοράλλια και θαλάσσιες ανεμώνες, μέχρι ψάρια, εκατοντάδες είδη, μικρά και μεγάλα, και βέβαια, πολλά απειλούμενα και σπάνια είδη, παγκοσμίου ενδιαφέροντος, όπως η Μεσογειακή φώκια, τα δελφίνια, η χελώνα Καρέττα καρέττα κ.ά.

www.iforce.gr

Σχεδιασμός: Τατιάνα Αμπού Γαζάλα
Επιστημονική επιμέλεια: Γιάννης Λεμέσιος

*Το φωτογραφικό υλικό προέρχεται
από το αρχείο του Γιάννη Βλάικου και από το Dive Guide Greece*

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΕΡΓΟ ΣΥΓΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΕΙΤΑΙ ΣΕ ΠΟΣΟΣΤΟ 80% ΑΠΟ ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΤΑΜΕΙΟ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ
ΚΑΙ ΚΑΤΑ 20% ΑΠΟ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΟΡΟΥΣ

Θαλάσσια
Χλωρίδα

Φαιοφύκος *Padina pavonica*

Χλωροφύκος *Acetabularia acetabulum*

Το *Padina pavonica* είναι ένα κοινό φύκος και όπως όλα τα φύκη ζεί προσκολλημένο στα βράχια. Είναι φωτόφιλο και προτιμά μικρά βάθη ως 20 μ. Ανήκει στα καφέ φύκη και έχει μορφή βεντάλιας-χωνιού. Συνήθως τα καφέ φύκη χρώματος αποτελούν ένδειξη καθαρότητας των θαλασσών. Αν και το *Padina pavonica* μπορούμε εύκολα να το αναγνωρίσουμε λόγω της μορφής του, δεν ισχύει το ίδιο για τα 600 περίπου είδη φυκών που συναντούμε στις ελληνικές θάλασσες.

Το *Acetabularia acetabulum* είναι ένα πράσινο φύκος, κοινό στις ελληνικές θάλασσες. Προτιμά τα μικρά βάθη και συναντάται πάντα προσκολλημένο σε βραχώδεις ακτές ή υφάλους. Παρόλο που είναι μονοκύτταρος οργανισμός, χάριν στους μακριούς ποδίσκους μπορεί να φτάσει ως 10 εκ. σε μήκος. Κατά τη διάρκεια της άνοιξης, στο ανώτερο τμήμα του εμφανίζεται η χαρακτηριστική ομπρέλα του, που περιέχει τα όργανα αναπαραγωγής. Γι' αυτό το λόγο το *Acetabularia acetabulum* ονομάζεται και φύκος ομπρέλα. Και αυτό το φύκος είναι χρήσιμος δείκτης καθαρής θάλασσας, καθώς είναι ευαίσθητο στη ρύπανση.

Ποσειδωνία ωκεανική
(*Posidonia oceanica*)
Το φυτό της Μεσογείου

Συχνά, η Ποσειδωνία θεωρείται φύκος, στην πραγματικότητα όμως, είναι ένα ανώτερο φυτό, καθώς διαθέτει ρίζες, βλαστό, φύλλα, άνθη και καρπούς. Συναντάται στην παράκτια ζώνη, σε βάθη από 1-25 μέτρα και προτιμά τους αμμώδεις βυθούς.

Κάθε φυτό Ποσειδωνίας διαθέτει 6-8 φύλλα τα οποία είναι μακριά και λεπτά σαν ταινίες και μπορεί να φτάσουν το 1 μέτρο σε μήκος. Το ριζικό της σύστημα επεκτείνεται οριζόντια έτσι δημιουργούνται νέα φυτά το ένα δίπλα στο άλλο. Με αυτό τον τρόπο σχηματίζονται τα λεγόμενα “λιβάδια” δηλαδή, πολλές δεσμίδες φύλλων η μία κοντά στην άλλη σε μια αρκετά εκτεταμένη έκταση βυθού.

Τα θαλάσσια λιβάδια Ποσειδωνίας είναι οικοτόποι θεμελιώδους σημασίας για τη Μεσόγειο και εμπλουτίζουν τα θαλάσσια οικοσυστήματα με οξυγόνο και προσφέρουν ενδιαίτημα για την αναπαραγωγή και την ανάπτυξη πολλών θαλάσσιων οργανισμών. Στη βάση των λιβαδιών της Ποσειδωνίας το δίκτυο ριζωμάτων και ριζών συγκρατεί το ίζημα του θαλάσσιου πυθμένα, ενώ η υψηλή πυκνότητα των φύλλων απορροφά μέρος της ενέργειας των κυμάτων, και ως αποτέλεσμα περιορίζει φαινόμενα διάβρωσης παραλιών.

• Θαλάσσια ανεμώνη της οικογένειας των Κηρίανθων

Θαλάσσια
Πανίδα

Σπόγγοι

Verongia aerophoba

Chondrosia reniformis

Το *Verongia aerophoba* είναι ένα από τα εντυπωσιακότερα είδη σπόγγου που μπορεί κανείς να δει στο Ε.Θ.Π.Α.Β.Σ. Ξεχωρίζει πολύ εύκολα λόγω του σχήματος και του έντονου κίτρινου χρώματος. Το σχήμα του μοιάζει με φωλιά τερμιτών δηλαδή πολλά μαζί, εξογκώματα διαφόρου ύψους, κυλινδρικής διατομής, με υφή αρκετά τραχειά. Κάθε εξογκωμα στο πάνω μέρος έχει μια τρύπα, πόρο, από τον οποίο εισέρχεται το νερό, φιλτράρεται από τον σπόγγο, ο οποίος απορροφά τα θρεπτικά συστατικά, και στην συνέχεια εξέρχεται και ούτω καθεξής. Ζει προσκολλημένο σε βραχώδη υποστρώματα.

Το *Condrosia reniformis* είναι ένα κοινό είδος σπόγγου της Μεσογείου και έχει σφαιρικό σχήμα. Το χρώμα του είναι γκριζοκαφέ και εμφανίζεται σε διάφορες αποχρώσεις. Όταν βρίσκεται σε σημεία που δεν φτάνει το φως μπορεί να το συναντήσει κανείς με χρώμα υπόλευκο. Οι χρωματικές του διακυμάνσεις οφείλονται κυρίως στην ύπαρξη κυανοβακτηρίων στην επιφάνειά του, η συγκέντρωσή των οποίων, καθορίζει και το τελικό του χρώμα. Αναπτύσσεται σε βραχώδεις και αμμώδεις βυθούς, έως και 30 μέτρα βάθος, και προτιμά σκιασμένες περιοχές όπως σπηλιές ή θόλους.

Κνιδόζωα

Θαλάσσιες ανεμώνες

Anemonia viridis

Ανεμώνη της οικογένειας των Κηρίανθων

Η θαλάσσια ανεμώνη (*Anemonia viridis*) συναντάται σε μικρά βάθη ως 20 m. σε ενήλιες περιοχές. Η βάση της, σε σχήμα σωλήνα, είναι κοντή και δεν είναι εύκολα ορατή, καθώς συνηθέστερα είναι θαμμένη στο υπόστρωμα. Έτσι τα πολυάριθμα πλοκάμια της που ξεκινούν από το ανώτερο τμήμα του σωλήνα, φαίνεται να βγαίνουν κατευθείαν από το βυθό. Τα πλοκάμια είναι υπόλευκα ή υποκίτρινα. Η επαφή με τα πλοκάμια της ανεμώνης μπορεί να είναι επώδυνη για μερικούς θαλάσσιους οργανισμούς με τους οποίους τρέφεται. Στον άνθρωπο, η επαφή με τα πλοκάμια της θαλάσσιας ανεμώνης προκαλεί ολιγόλεπτο κνησμό. Τα πλοκάμια της έχουν, ανάλογα με το φωτισμό, διάφορους χρωματισμούς. Έτσι μπορεί να είναι γκρι, υποκίτρινα, ανοιχτό και σκούρο πράσινο. Αν και μπορεί να μετακινηθεί, τον περισσότερο χρόνο βρίσκεται προσκολλημένη σε βραχώδη υποστρώματα.

Η θαλάσσια αυτή ανεμώνη διαθέτει μια βάση σε σχήμα σωλήνα ο οποίος είναι 3-5 εκ. μακρύς. Ο σωλήνας, είναι κρυμμένος στο υπόστρωμα, ενώ στο ανώτερο τμήμα του είναι τοποθετημένα πολλά πλοκάμια σε 2 σειρές. Τα εξωτερικά πλοκάμια είναι μικρότερα και έχουν χρώμα πράσινο, ενώ τα εσωτερικά, που είναι πολύ μεγαλύτερα και είναι γαλάζια ή λευκά. Προτιμά σκληρά βραχώδη υποστρώματα μετρίου βάθους.

Κνιδόζωα

Κοράλλια

Κόκκινο Κοράλλι (*Corallium rubrum*)

Γοργονία (*Eunicella cavolinii*)

Αποτελεί ένα εξαιρετικά σπάνιο κοράλλι της Μεσογείου που παρόλα αυτά συναντάται στο Ε.Θ.Π.Α.Β.Σ. Είναι ίσως από τα πιο όμορφα κοράλλια που θα συναντήσει κανείς στις Ελληνικές θάλασσες, γι' αυτό το λόγο συλλέχθηκε κατά κόρον στο παρελθόν και χρησιμοποιήθηκε για την κατασκευή κοσμημάτων. Συνήθως έχει χρώμα βαθύ κόκκινο ωστόσο, μπορεί κανείς να το συναντήσει σε διάφορες αποχρώσεις του κόκκινου αλλά και πορτοκαλί. Οι διακλαδώσεις του συνήθως φτάνουν τα 50 εκ. αλλά πολλές φορές μπορεί να φτάσουν και το 1 μέτρο. Ζει σε μεγάλα βάθη, έως 300 μέτρα, σε βραχώδη υποστρώματα αλλά και σε σπηλιές.

Η Γοργονία (*Eunicella cavolinii*) είναι κοινό είδος που συναντάται σε όλη τη Μεσόγειο. Οι διακλαδώσεις της, κίτρινου ή πορτοκαλίχρώματος, έχουν ακανόνιστο σχήμα και το συνολικό μήκος της αποικίας φτάνει τα 40 εκ. Από μακριά το σχήμα της Γοργονίας θυμίζει βεντάλια. Προτιμά τους βραχώδεις πυθμένες σε βάθη που κυμαίνονται από 10 έως 150 μέτρα.

Δακτυλιοσκώληκες

Σπειρογράφος (*Spirographis spallanzani*)

Προτούλα (*Protula tubularia*)

Ο Σπειρογράφος είναι ένα κοινό είδος δακτυλιοσκώληκα στη Μεσόγειο θάλασσα. Το σώμα του είναι προστατευμένο σε ασβεστολιθικό σωλήνα. Το μήκος του σωλήνα του είναι συνήθως 30 εκ. με διάμετρο 1 – 2 εκ. Στο πάνω μέρος του σωλήνα τα πλοκάμια του, 200-300 τον αριθμό, είναι τοποθετημένα με μορφή σπείρας, δηλαδή όσο μεταφερόμαστε στα ανώτερα στρώματα, μειώνονται. Ο σωλήνας έχει χρώμα υποκίτρινο, ενώ στα πλοκάμια υπάρχει μια εναλλαγή χρωμάτων του ανοιχτού και σκούρου καφέ, του άσπρου και του πορτοκαλί. Συναντάται προσκολλημένο στα βραχώδη υποστρώματα του βυθού σε βάθη από 40 έως 200 μέτρα.

Ένα άλλο είδος εντυπωσιακού δακτυλιοσκώληκα, η Προτούλα, δημιουργεί έναν λευκό ασβεστολιθικό σωλήνα μέσα στον οποίο ζει. Το σώμα της, έχει μήκος 0,3 εκ. Από το ανώτερο μέρος του σωλήνα ξεκινούν 20-45 πλοκάμια, λευκού ή κόκκινου χρώματος. Ζει προσκολλημένη σε βράχια και πέτρες του βυθού σε βάθη τα οποία μπορεί να φτάσουν και τα 100 μέτρα.

Μαλάκια

Χταπόδι (*Octopus vulgaris*)

Σουπιά (*Sepia officinalis*)

Το χταπόδι με ανοιχτά τα πλοκάμια του μπορεί να φτάσει τα 2 μέτρα. Το κάθε πλοκάμι είναι εφοδιασμένο με 2 σειρές βεντουζών. Το χρώμα στη ράχη του ποικίλλει ανάλογα με το περιβάλλον που βρίσκεται με αποτέλεσμα οι θηρευτές του δύσκολα να μπορούν να το αναγνωρίσουν. Κυνηγά κατά την διάρκεια της ημέρας και κρύβεται τη νύχτα. Ζεί σε διάφορα περιβάλλοντα, από την ακτή ως τα 200 μέτρα.

Η Σουπιά η φαρμακευτική όπως ονομάζεται επιστημονικά, έχει σχήμα ωοειδές και το μήκος του σώματος της φτάνει τα 30 εκ. Στο μπροστινό τμήμα του κεφαλιού της φέρει 10 πλοκάμια εκ των οποίων τα 2 είναι πιο μακριά από τα υπόλοιπα και τα χρησιμοποιεί για να γραπώνει την λεία της. Στα πλαϊνά του σώματος της, φέρει 2 μικρά πτερύγια που βοηθούν στην κίνηση. Στη ράχη, έχει χρώμα καφέ, με λευκές ραβδώσεις ενώ η κοιλιά της είναι υπόλευκη και σχηματίζει ιριδισμούς. Όπως και το χταπόδι, έχει την ικανότητα να αλλάζει γρήγορα το χρώμα της. Ζει σε ποικιλία περιβαλλόντων από την ακτή έως τα 200 μέτρα βάθος. Προτιμά τα λασπώδη και αμμώδη υποστρώματα, όπου βρίσκει καταφύγιο.

Εχινόδερμα

Αστερίας (*Echinaster sepositus*)

Αστερίας (*Ophiopsila annulosa*)

Αχινός (*Paracentrotus lividus*)

Αποτελεί κοινό είδος αστερία στη Μεσόγειο θάλασσα. Είναι μετρίου μεγέθους και ξεχωρίζει πολύ εύκολα από το εντυπωσιακό πορτοκαλοκόκκινο χρώμα του. Διαθέτει μικρό κεντρικό δίσκο και 5 βραχίονες. Η υφή του σώματός του είναι σχετικά τραχειά. Η διάμετρός του συνήθως φτάνει τα 20 εκ. Ζει σε βραχώδη υποστρώματα βάθους από 1 μέτρο μέχρι 250 μέτρα.

Ο οφίουρος (*Ophiopsila annulosa*) έχει εντυπωσιακή εμφάνιση. Το σώμα αποτελείται από έναν κεντρικό, ευδιάκριτο δίσκο και 5 μακριούς και λεπτούς βραχίονες. Οι εύθραυστοι και εύκαμπτοι βραχίονές του μπορούν να κινηθούν μόνο οριζόντια και είναι καλυμμένοι με αγκάθια. Ο κεντρικός δίσκος έχει διάμετρο 20-22 εκ. και οι βραχίονες έχουν μήκος ως 13 εκ. Το σώμα είναι καφέ με άσπρες κηλίδες ακανόνιστου σχήματος. Προτιμά τα χαλικώδη υποστρώματα, και επειδή είναι φωτόφοβο είδος, κατά τη διάρκεια της ημέρας κρύβεται κάτω από πέτρες.

Ο αχινός (*Paracentrotus lividus*) φτιάχνει ασβεστολιθικό κέλυφος (διάμετρος 10 εκ.) το οποίο καλύπτεται από αγκάθια. Τα αγκάθια του είναι μακριά, συνήθως 3-4 εκ., λεπτά και λεία. Έχει χρώμα κόκκινο βιολετί, αλλά και καφέ. Ζει σε βραχώδη υποστρώματα, έως 30 μέτρα βάθος, τα οποία συνήθως είναι καλυμμένα με κελύφη από όστρακα ή φύκη με τα οποία τρέφεται. Είναι εδωδιμος αχινός, και εξαιτίας της εντατικής αλίευσης, οι πληθυσμοί του έχουν μειωθεί σημαντικά.

Αρθρόποδα

Αστακός (*Palinurus elephas*)

Αστακοκαραβίδα (*Homarus gammarus*)

Γνωστός και ως “Αστακός ο παλιούρος”, αποτελεί το πιο κοινό είδος αστακού της χώρας μας. Χαρακτηριστικό του γνώρισμα οι 2 μακριές, επιμήκεις κεραίες του. Το μήκος του συνήθως κυμαίνεται από 25 έως 30 εκ., ενώ το χρώμα του είναι καφεκόκκινο με πολλές κίτρινες κηλίδες. Στο ακραίο τμήμα των μπροστινών ποδιών του έχει αγκάθια, τα οποία τα χρησιμοποιεί και για να συλλαμβάνει την τροφή του και για να περπατάει. Προτιμά τα βραχώδη υποστρώματα σε βάθος που κυμαίνεται από 20 έως 70 μέτρα. Κατά την διάρκεια της ημέρας, κρύβεται σε χαραμάδες ή τρύπες ενώ κατά την διάρκεια της νύχτας βγαίνει για να τραφεί.

Η Αστακοκαραβίδα ή Καραβιδομάνα (*Homarus gammarus*) είναι ένα πολύ γνωστό είδος αστακού στην Ευρώπη με υψηλή εμπορική αξία. Ξεχωρίζει από τον κοινό αστακό, καθώς διαθέτει αντί για κεραίες ογκώδεις δαγκάνες. Το μήκος της, συνήθως φτάνει τα 40 εκ. και σπανιότερα τα 60 εκ. Το χρώμα της είναι μπλε σκούρο, τα άκρα της είναι μπλε καθώς και η άκρη της ουράς της, ενώ οι δαγκάνες της είναι σκούρο κόκκινο. Ζει στον πυθμένα των θαλασσών, προτιμά κυρίως τα βραχώδη υποστρώματα σε βάθη που κυμαίνονται από 1 μέτρο έως 150 μέτρα.

Τόνος (*Thunnus thynnus*)

Τονάκι (*Thunnus alalunga*)

Ο ερυθρός ή κυανόπτερος τόνος είναι ένα από τα μεγαλύτερα ψάρια που κολυμπά στις θάλασσες και τους ωκεανούς. Το μήκος του είναι 2 μέτρα. Είναι ίσως το μόνο είδος ψαριού με τόσο μεγάλη εμπορική αξία (η ενδεικτική του τιμή σήμερα ανά ψάρι φτάνει τα 45.000\$) καθώς θεωρείται ένα από τα πιο ποιοτικά, από διατροφικής απόψεως, ψάρια παγκοσμίως. Το χρώμα της ράχης του είναι σκούρο μπλε μέχρι την πλευρική γραμμή και από εκεί μέχρι την κοιλιά άσπρο γυαλιστερό. Διαθέτει δυο ραχιαία πτερύγια εκ των οποίων το πρώτο είναι χρώματος σκούρο κίτρινο ή μπλε. Το δεύτερο, το οποίο είναι μακρύτερο, είναι καφεκόκινο. Χαρακτηριστικό είναι και το εδρικό του πτερύγιο καθώς κιτρινίζει και οι άκρες του είναι μαύρες. Ζει κυρίως στα επιφανειακά στρώματα της θάλασσας έως τα 100 μέτρα βάθος αλλά πολλές φορές καταδύεται μέχρι και τα 1000 μέτρα.

Το τονάκι ή μακρύπτερος τόνος όπως λέγεται επιστημονικά, είναι το μικρότερο είδος τόνου. Η εμπορική του αξία είναι τεράστια, όπως και όλων των ειδών τόνου. Φτάνει σε μήκος το 1 μέτρο ωστόσο, έχουν καταγραφεί μακρύπτεροι τόνοι μήκους 1,4 μέτρα. Το σώμα του είναι επίμηκες και ατρακτοειδές, ενώ διαθέτει και μικρά κυκλικά λέπια. Το χαρακτηριστικό του, από το οποίο πήρε και το όνομά του, είναι τα πολύ μακριά θωρακικά του πτερύγια. Επίσης, απουσιάζουν ρίγες και κηλίδες από το σώμα του. Επίσης, το ουραίο πτερύγιό του είναι πλατύ και σε σχήμα ημισελήνου. Όσον αφορά τα χρώματά του, η ράχη του είναι χρώματος σκούρου μπλε και η κοιλιά του ασημί. Ζει ανοιχτά στο πέλαγος σε βάθη που μπορεί να φτάσουν τα 600 μέτρα.

Ιχθύες

Σκουμπρί (*Scomber scombrus*)

Λούτσος (*Sphyraena sphyraena*)

Το Σκουμπρί έχει λεπτό και σφιχτό σώμα που σε κάθετη διατομή είναι σχεδόν στρογγυλό. Μπορεί να φτάσει 30 εκ. σε μήκος. Η ράχη του είναι γαλαζοπράσινη, τα πλευρά του ασημόλευκα και η κοιλιά του λευκή. Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του είναι οι εγκάρσιες γαλαζόμαυρες ακανόνιστες (κυματιστές) γραμμές κατά μήκος της ράχης του, οι οποίες ξεκινούν από το πάνω μέρος της ράχης και καταλήγουν περίπου στην πλευρική γραμμή ή λίγο πιο κάτω. Έχει δυο ραχιαία πτερύγια τοποθετημένα σε μεγάλη απόσταση μεταξύ τους. Πίσω από το δεύτερο ραχιαίο και αντίστοιχα πίσω από το εδρικό, έχει 5-6 μικρά πτερύγια, ψευτοπτερύγια. Η ουρά του είναι διχαλωτή. Κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού, τα σκουμπριά ζουν στον αφρό στο πέλαγος ενώ το χειμώνα καταδύονται στο βυθό - μπορούν να φτάσουν και τα 1000 μέτρα - όπου παραμένουν εκεί σχεδόν ακούνητα χωρίς τροφή περιμένοντας υπομονετικά να έρθει η άνοιξη κατά την οποία αρχίζουν να ανεβαίνουν στην επιφάνεια προς αναζήτηση τροφής.

Πελαγικό είδος που το μήκος του κυμαίνεται από 0,6 έως 1,2 μέτρα. Συνήθως συναντάται σε βάθη έως 50 μέτρα αλλά μπορεί και να βρεθεί και στα 100 μέτρα. Έχει επιμήκες δυνατό σώμα με 2 ραχιαία πτερύγια, μεγάλα μάτια, ενώ το κεφάλι και το ρύγχος του είναι πολύ μακριά. Χαρακτηριστικό επίσης του λούτσου είναι ότι το κάτω σαγόνι του εξέχει. Η ράχη του είναι συνήθως γκριζοπράσινη και γκριζογάλανη ενώ η κοιλιά του λευκή ή ασημόλευκη.

Ιχθύες

Κολιός (*Scomber japonicus*)

Γόπα (*Boops boops*)

Ο Κολιός είναι πελαγικό είδος, το μήκος του είναι περίπου 45-50 εκ. αλλά μπορεί να φτάσει και τα 60 εκ. Συναντάται συνήθως σε βάθη από 50 έως 200 μέτρα. Έχει γαλαζοπράσινη ράχη κατά μήκος της οποίας, εμφανίζονται λεπτές σκουρόχρωμες γραμμές. Το χρώμα των ματιών του είναι σκούρο μπλε και η κοιλιά του άσπρη. Τον κολιό πολλοί τον μπερδεύουν με το σκουμπρί λόγω της εξωτερικής τους ομοιότητας αλλά με μια πιο προσεκτική παρατήρηση οι διαφορές είναι εμφανείς καθώς ο κολιός έχει πιο μεγάλα μάτια, οι γραμμές της ράχης στο σκουμπρί είναι πιο έντονες και κυματιστές ενώ στον κολιό είναι πιτσιλωτές.

Η Γόπα βρίσκεται σε αφθονία στις Ελληνικές θάλασσες. Ζει κοπαδιαστά σε βραχώδεις ακτές και σε φυκιάδες. Είναι αρκετά μικρό ψάρι με μήκος που φτάνει συνήθως τα 18 εκ. Το χρώμα της ράχης της είναι γκριζοπράσινο και της κοιλιάς ασημί. Τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της είναι οι 3-4 γραμμές, χρώματος κίτρινου, που διαπερνούν τα πλευρά της, ξεκινούν από τα μάτια και καταλήγουν στην ουρά, καθώς η πολύ έντονη πλευρική γραμμή χρώματος σκούρο καφέ και τα μεγάλα μάτια της. Όσον αφορά τα μάτια της, καλύπτουν μια μεγάλη επιφάνεια του κεφαλιού της και για τον λόγο αυτό πήρε και το όνομα *Boops* δηλαδή *Βόωψ* από την αρχαία λέξη *βοώπις* που σημαίνει ότι φέρει μάτια σαν του βοδιού.

Ιχθύες

Σαρδέλα (*Sardina pilchardus*)

Γάυρος (*Engraulis encrasicolus*)

Μαρίδα (*Spicara smaris*)

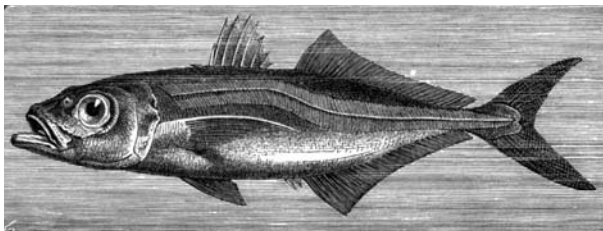

Η Σαρδέλα είναι από τα πιο διαδεδομένα στο ευρύ κοινό είδη ψαριών και μπορεί κανείς να τη συναντήσει παντού στην Ελλάδα. Το μήκος της είναι συνήθως από 10 έως 20 εκ. Η ράχη της είναι γκριζοπράσινη και η κοιλιά της ασημόχρωμη ενώ διαθέτει μεγάλα και στρογγυλά λέπια. Ζει σε παράκτιες περιοχές σχηματίζοντας κοπάδια με τεράστιο αριθμό ατόμων. Συνήθως συναντάται σε βάθη από 25 μέχρι 55 μέτρα ενώ μπορεί να καταδυθεί και στα 100 μέτρα κατά τη διάρκεια της ημέρας.

Ο Γαύρος, γνωστός και ως χαψί (τούρκικη ονομασία) είναι και αυτό ένα ευρέως διαδεδομένο είδος στην Ελλάδα. Είναι μικρό ψάρι καθώς δεν φτάνει τα 20 εκ. σε μήκος. Το χρώμα της ράχης του είναι πρασινογαλάζιο και η κοιλιά του λευκή. Το σώμα του είναι στενόμακρο και το ρύγχος του μακρύ ενώ το πάνω σαγόني του εξέχει. Ζει κοπαδιαστά στον αφρό την άνοιξη και το καλοκαίρι ενώ κατά τη διάρκεια του χειμώνα παραμένει στο βυθό σε βάθος από 100 έως 200 μέτρα.

Η Μαρίδα είναι πολύ μικρό είδος ψαριού με μήκος 15 εκ. το πολύ. Συνήθως τα άτομα πάνω από τα 15 εκ. είναι φύλου αρσενικού. Η ράχη της είναι καστανή και η κοιλιά της πιο ανοιχτόχρωμη. Το χαρακτηριστικό της εμφάνισης της μαρίδας είναι η μαύρη βούλα στο πλευρό. Εμφανίζεται κυρίως σε κοπάδια σε βάθη από 15 έως 170 μέτρα. Είναι ερμαφρόδιτα ψάρια. Συνήθως γεννιούνται θηλυκά και όταν περάσουν τα 13 – 15 εκ. γίνονται αρσενικά. Όσα γεννιούνται αρσενικά, δεν αλλάζουν φύλο.

Σαφρίδι (*Trachurus trachurus*)

Μπακαλιάρος (*Merluccius merluccius*)

Το Σαφρίδι, γνωστό και ως Σαβρίδι, είναι ψάρι πελαγικό, του αφρού. Το μήκος του μπορεί να φτάσει τα 40 εκ. ενώ η ράχη του είναι γκριζο-λαδί, τα πλευρά του κιτρινωπά και η κοιλιά ασημόλευκη. Η πλευρική του γραμμή ξεχωρίζει λόγω των διαφορετικών λεπιών που διαθέτει που ενώ στο υπόλοιπο σώμα είναι μικρά και στρογγυλά, στην πλευρική γραμμή είναι πιο μεγάλα και έχουν σχήμα ψηφιδωτού. Επίσης, διαθέτει και δυο ραχιαία πτερύγια εκ των οποίων το πρώτο είναι μικρό και ψηλό και το δεύτερο είναι μεγαλύτερο και σχεδόν ίδιο με το εδρικό πτερύγιο. Έχει αρκετά μακρύ θωρακικό πτερύγιο που φτάνει έως το εδρικό. Η ουρά του είναι διχαλωτή. Συναντώνται κυρίως σε βάθη από 100 έως 200 μέτρα ενώ τα ενήλικα άτομα σχηματίζουν κοπάδια.

Ο Μπακαλιάρος αποτελεί ένα από τα πιο εμπορικά είδη ψαριού παγκοσμίως. Υπεραλιεύθηκε σε μεγάλο βαθμό κατά το παρελθόν και γι' αυτό το λόγο και οι πληθυσμοί του άρχισαν να μειώνονται με ανησυχητικό ρυθμό και σε αρκετά μέρη απαγορεύθηκε το ψάρεμά του. Το μήκος του μπορεί να φτάσει τα 1,4 μέτρα ωστόσο, το συνηθέστερο μήκος είναι τα 45 εκ. Η ράχη του είναι σταχτιά και η κοιλιά του λευκή. Αρκετά εμφανής είναι και η πλευρική γραμμή καθώς είναι χρώματος καφέ. Χαρακτηριστικά επίσης είναι και τα πτερύγιά του καθώς διαθέτει δύο ραχιαία εκ των οποίων το πρώτο είναι το 1/4 σε μήκος από άλλο. Ακόμα, το εδρικό του πτερύγιο είναι και αυτό αρκετά μακρύ, περίπου σαν το δεύτερο ραχιαίο. Ζει στο πέλαγος, σε αρκετά μέτρα βάθος που συνήθως είναι από 70 έως 400 μέτρα. Τα ενήλικα άτομα κατά τη διάρκεια της ημέρας κολυμπούν κοντά στο βυθό και ανεβαίνουν στην επιφάνεια το βράδυ.

Ιχθύες

Μελανούρι (*Oblada melanura*)

Σμέρνα (*Muraena helena*)

Το Μελανούρι είναι ένα είδος ιδιαίτερα γνωστό για τη νοστιμιά που έχει το κρέας του. Είναι σχετικά μικρό ψάρι, το μήκος του φτάνει συνήθως τα 30 εκ. Η ράχη του είναι χρώματος ανοιχτό γκρι προς το ασημογαλάζιο, ενώ τα πλευρά και η κοιλιά του είναι ασημί. Τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του είναι οι πολλές σκουρόχρωμες γραμμές, γκριζόμαυρες, σε όλο του το σώμα, από τα πλευρά μέχρι και την κοιλιά, οι οποίες ξεκινούν από το κεφάλι και καταλήγουν στην ουρά. Επίσης, το πιο σημαντικό χαρακτηριστικό, είναι η μαύρη πλατιά ταινία, σαν δαχτυλίδι, που διαθέτει στην βάση της ουράς του, η οποία βρίσκεται ανάμεσα σε δυο άσπρες πιο στενές. Το σχήμα του σώματός του είναι οβάλ και αρκετά φαρδύ στη μέση και επίσης τα μάτια του είναι αρκετά μεγάλα. Ζει σε κοπάδια σε μικρά βάθη, μέγιστο 30 μέτρα, και προτιμά βραχώδη υποστρώματα ή φυκιάδες.

Η Σμέρνα ανήκει στην τάξη των Εγγελυόμορφων, δηλαδή έχει τη μορφή χελιού. Το μήκος της είναι συνήθως 80 εκ. αλλά έχουν καταγραφεί σμέρνες 1,5 μέτρα. Το χρώμα της είναι σκούρο καφέ με κίτρινες κηλίδες σε όλο της το σώμα. Το κεφάλι της είναι αρκετά μικρό σε σχέση με το υπόλοιπο σώμα της. Δεν έχει λέπια ούτε κοιλιακό πτερύγιο. Το ραχιαίο πτερύγιο, το οποίο ξεκινάει από το κεφάλι, είναι χαμηλό με σταθερό ύψος το οποίο συγκλίνει με το εδρικό και δημιουργούν την ουρά. Ζει κοντά στην ακτή, σε σχισμές και τρύπες βράχων. Το μέγιστο βάθος που μπορεί να βρεθεί είναι τα 50 μέτρα. Από την σπηλιά της βγαίνει το βράδυ για να κυνηγήσει.

Καμπανάς (*Diplodus vulgaris*)

Πεσκαντρίτσα (*Lophius piscatorius*)

Ο Καμπανάς ή Κακαρέλος όπως είναι αλλιώς γνωστός, είναι ένα μικρό ψάρι μήκους 20 εκ. Ωστόσο, έχουν καταγραφεί και είδη 40 εκ. Το σώμα του είναι ωοειδές, έχει μεγάλα μαύρα μάτια και πολύ μικρό στόμα. Το χρώμα της ράχης του είναι γκριζο ενώ η κοιλιά του ασημί με 15 σχεδόν επιμήκεις χρυσαφένιες γραμμές σε κάθε πλευρά. Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του είναι οι δύο μαύρες περιοχές, σαν κολάρο, που έχει στο σώμα του. Η πρώτη βρίσκεται μετά το μάτι μέχρι εκεί που ξεκινάει το ραχιαίο πτερύγιο και η άλλη βρίσκεται στον ουραίο μίσχο του. Ζει σε διαφόρους τύπους βυθού, βραχώδεις ή αμμώδεις, ενώ πολλές φορές βρίσκεται σε υφάλους και σε λιβάδια ποσειδωνίας σε βάθη ως 50 μέτρα.

Γνωστό και ως Βατραχόψαρο, η Πεσκαντρίτσα είναι ένα αρκετά μεγάλο ψάρι το οποίο μπορεί να φτάσει και τα 2 μέτρα. Συνήθως όμως το μήκος της φτάνει το 1 μέτρο. Στην όψη του είναι αρκετά παράξενο και ασυνήθιστο ψάρι. Τα μάτια της είναι στην κορυφή του κρανίου, έχει ένα τεράστιο στόμα το οποίο μπορεί να ανοίξει ως και 30 εκ., το σώμα της είναι λείο, δεν έχει λέπια αλλά έχει πολλά αγκάθια και σκληρές προεξοχές. Η ράχη της είναι γκριζωπή με πολλές σκουρόχρωμες και ανοιχτόχρωμες κηλίδες, ενώ η κοιλιά της είναι υπόλευκη. Τα θωρακικά πτερύγια προεξέχουν προς τα πίσω και τα χρησιμοποιεί για να σέρνεται στο βυθό. Επίσης, έχει ένα κοιλιακό πτερύγιο ακριβώς κάτω από το λαιμό και δυο ραχιαία, το πρώτο είναι αγκαθωτό και σκληρό ενώ το δεύτερο αρκετά μαλακό. Ζει κυρίως κοντά στις ακτές, σε αμμώδεις ή λασπώδεις βυθούς 20 μέτρων βάθους συνήθως, αλλά μπορεί επίσης να βρεθεί και στα 1.000 μέτρα. Κυνηγάει παραμονεύοντας την λεία της, την οποία προσελκύει χρησιμοποιώντας ως δόλωμα, τις ραχιαίες προεξοχές που διαθέτει.

Μπαρμπούνι (*Mullus surmuletus*)

Σκορπίνα (*Scorpaena scrofa*)

Ευρέως γνωστό είδος σε όλη την Ελλάδα για τη νοστιμιά του. Μπορεί κανείς να το μπερδέψει με το συγγενικό του είδος, την κουτσομούρα (*Mullus barbatus*), αλλά με μια πιο προσεκτική ματιά οι διαφορές φαίνονται καθαρά. Η πρώτη διαφορά είναι ανατομική δηλαδή η κόψη του κεφαλιού του μπαρμπουνιού είναι στρογγυλευμένη σε αντίθεση με της κουτσομούρας που είναι κοφτή. Η δεύτερη είναι χρωματική. Το μπαρμπούνι διαθέτει δυο κόκκινες ρίγες στο μπροστινό ραχιαίο πτερύγιο, η ράχη του είναι κόκκινη ενώ το υπόλοιπο σώμα είναι κοκκινωπό. Χαρακτηριστικές επίσης είναι οι χρυσαφί ρίγες στα πλευρά του. Το μήκος του συνήθως είναι 25 εκ. και ζει κυρίως κοντά στην ακτή σε μαλακά ή σκληρά υποστρώματα βάθους 5 έως 60 μέτρα. Ωστόσο, συναντάται και σε βαθύτερα στρώματα βάθους 400 μέτρα.

Η Σκορπίνα είναι ένα είδος ψαριού των Ελληνικών θαλασσών με αρκετά τρομακτική εμφάνιση. Έχει ένα πολύ χοντρό κεφάλι με πολλές δερματικές προεξοχές, ακόμα και στο κάτω σαγόνι οι οποίες φαίνονται σαν γένι, αγκάθια και κεραίες. Το σώμα της είναι κοκκινωπό με σκουρόχρωμες βούλες. Βέβαια, έχει την ικανότητα να αλλάζει το χρώμα της αναλόγα με το υπόστρωμα που ακουμπάει. Διαθέτει ένα μεγάλο ραχιαίο πτερύγιο το οποίο στο μπροστινό μέρος έχει σκληρές ακτίνες οι οποίες μαλακώνουν όσο πηγαίνουμε προς την ουρά. Η μεγαλύτερη ακτίνα αυτού του πτερυγίου έχει στη βάση της αδένα με δηλητήριο και αυτό την κάνει αρκετά επικίνδυνη. Το μέγεθός της συνήθως φτάνει 30 εκ. αλλά μπορεί να φτάσει και τα 50 εκ. Είναι μοναχικό είδος, ζει κοντά στο βυθό σε μεγάλα βάθη από 20 έως και 500 μέτρα.

Σκάρος (*Sparisoma cretence*)

Συναγρίδα (*Dentex dentex*)

Ο Σκάρος ο κρητικός, όπως είναι γνωστός, είναι ένα ψάρι αρκετά γνωστό για το εξαιρετικό κρέας του. Μεταξύ των καλοφαγάδων θεωρείται το πιο εύγευστο ακόμα και τα εντόσθιά του. Ονομάζεται και παπαγάλος της θάλασσας λόγω του στόματός του που μοιάζει με αυτό του παπαγάλου. Το σώμα του είναι αρκετά μακρύ, μπορεί να φτάσει σε μήκος τα 50 εκ., και στρογγυλεμένο ενώ σε όλο του το σώμα έχει μεγάλα, στρογγυλά λέπια, τοποθετημένα σε σειρές. Αναλόγως το φύλο παρουσιάζει χρωματικές διαφορές. Ο αρσενικός σκάρος συνήθως είναι χρώματος σκούρου πράσινου, και ο θηλυκός, είναι κόκκινος με κίτρινες περιοχές στο κεφάλι και στην ουρά. Είναι αρκετά κοινωνικό ψάρι, ζει σχετικά κοντά στην ακτή, στα 20 έως 50 μέτρα βάθος, ενώ προτιμά βραχώδη υποστρώματα. Ο αρσενικός σκάρος έχει έντονη την επιθυμία της συνεύρεσης με το άλλο φύλο σε σημείο που οι ψαράδες παλιότερα χρησιμοποιούσαν ως δόλωμα ένα ζωντανό θηλυκό σκάρο για να προσελκύσει τα αρσενικά τα οποία και μετά ψάρευαν με την απόχη.

Η Συναγρίδα είναι περιζήτητη μεταξύ αυτών που γνωρίζουν από καλά ψάρια για το εκλεκτό κρέας της. Είναι ένα αρκετά μεγάλο ψάρι, μπορεί να φτάσει και το 1 μέτρο σε μήκος αλλά συνηθέστερα φτάνει τα 50 εκ. Το σχήμα του σώματός της είναι ωοειδές και το κεφάλι της καμπουρωτό. Η ράχη είναι σκουρόχρωμη ενώ τα πλάγια σχεδόν γαλάζια. Επίσης, η κοιλιά της είναι χρώματος ασημί. Το ραχιαίο πτερύγιό της είναι ενιαίο και αποτελείται από σκληρές ακτίνες στο μπροστινό μέρος και μαλακές στο πίσω. Έχει ένα αρκετά μακρύ θωρακικό πτερύγιο το οποίο φτάνει ως και την αρχή του εδρικού. Χαρακτηριστική επίσης είναι και η ουρά σε σχήμα μισοφέγγαρου. Προτιμά τους βραχώδεις βυθούς σε βάθη που κυμαίνονται από 15 ως 50 μέτρα. Τα ενήλικα άτομα είναι μοναχικά σε αντίθεση με τα νεαρά που είναι ιδιαίτερα κοινωνικά και σχηματίζουν μικρά κοπάδια.

Ροφός (*Epinephelus guaza*)

Θεωρείται το πιο εύγευστο ψάρι της Μεσογείου. Οι Ισπανοί θέλοντας να δείξουν την νοστιμιά του, χρησιμοποιούν μια φράση που λέει ότι οι άνθρωποι προτιμούν από τη θάλασσα τον ροφό και από τη ξηρά το αρνί. Είναι ένα είδος αρκετά ογκώδες, μπορεί να φτάσει τα 1,5 μέτρα σε μήκος και τα 60 κιλά σε βάρος. Το χρώμα του είναι σκούρο καφέ προς το λαδί με ακανόνιστες άσπρες ή κιτρινωπές πιτσιλιές. Διαθέτει ένα ενιαίο ραχιαίο πτερύγιο, του οποίου το μπροστινό μέρος αποτελείται από περισσότερες από 10 σκληρές ακτίνες ενώ το πισινό μέρος είναι μαλακό. Επίσης, το κοιλιακό, το εδρικό και το ουραίο πτερύγιο είναι στρογγυλεμένο. Ζει σε βραχώδεις ακτές, συνήθως σε σπηλιές των βράχων και βγαίνει από τη φωλιά του μόνο για να κυνηγήσει. Συνήθως συναντάται μέχρι τα 50 μέτρα βάθος αλλά μπορεί να φτάσει έως και τα 300 μέτρα.

Θαλάσσια ερπετά

Χελώνα *Caretta caretta*

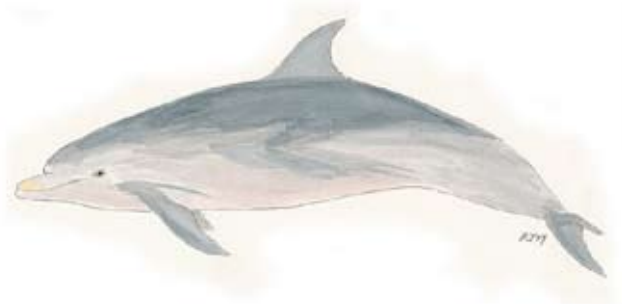

Η χελώνα Καρέττα καρέττα είναι ένα από τα επτά είδη θαλάσσιων χελωνών που υπάρχουν παγκοσμίως. Από αυτά μόνο τρία επισκέπτονται την Μεσόγειο συμπεριλαμβανομένης και της Καρέττα η οποία όμως είναι η μόνη που ωτοκεί στις αμμονδερές ακτές μας. Το ενήλικο άτομο έχει μήκος 92 cm και ζυγίζει περίπου 130 κιλά. Το κέλυφος της Καρέττα καρέττα έχει σχήμα καρδιάς με πέντε ζεύγη πλευρικών πλακών. Το πάνω τμήμα του κελύφους είναι καφεπράσινο ενώ το κάτω τμήμα είναι υποκίτρινο. Ο λαιμός και τα πτερύγιά της έχουν συνήθως καστανοκόκκινο χρώμα στο επάνω μέρος και υποκίτρινο στο κάτω μέρος. Στο Ε.Θ.Π.Α.Β.Σ. έχουν καταγραφεί συχνά χελώνες Καρέττα να ταξιδεύουν άλλα δεν έχουν παρατηρηθεί φωλιές χελωνών καθώς οι περισσότερες ακτές είναι με βότσαλο.

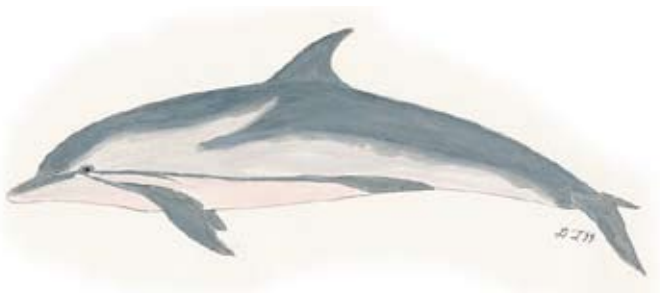
Θαλάσσια θηλαστικά

Δελφίνια

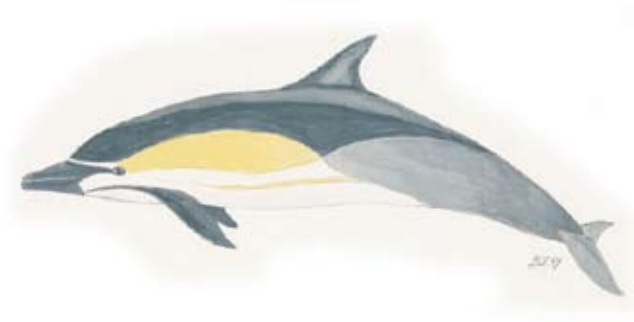
ΡΙΝΟΔΕΛΦΙΝΟ (*Tursiops truncatus*)

ΖΩΝΟΔΕΛΦΙΝΟ (*Stenela coeruleoalba*)

ΚΟΙΝΟ ΔΕΛΦΙΝΙ (*Delphinus delphis*)

Χάριν σε ορισμένα μορφολογικά χαρακτηριστικά ξεχωρίζει από τα άλλα δύο δελφίνια. Το ρινοδέλφιο είναι το πιο κοινό είδος δελφινιού στο Ε.Θ.Π.Α.Β.Σ. Το μήκος του είναι συνήθως 2,5 ως 3 μέτρα. Το σώμα έχει ατρακτοειδές σχήμα. Το ρύγχος του είναι κοντό, πλατύ και μια έντονη ρυτίδα σχηματίζεται μεταξύ αυτού και του μετώπου του. Η κάτω σιαγόνα του, προεξέχει ελαφρά της πάνω. Το ραχιαίο πτερρυγίο του είναι δρεπανοειδές και μυτερό στην άκρη και τα θωρακικά πτερύγια λεπτά και μυτερά. Στη ράχη έχει χρώμα σκούρο γκρι, τα πλευρά του είναι γκρι και η κοιλιά του άσπρη-ροζ. Κολυμπά σχετικά γρήγορα με ταχύτητες που φτάνουν τα 35 χιλιόμετρα την ώρα. Βουτά συνήθως για 3-4 λεπτά και μπορεί να φτάσει αρκετά μέτρα βάθος.

Το ζωνοδέλφιο αποτελεί το δεύτερο συχνότερο είδος δελφινιού που εμφανίζεται στο Ε.Θ.Π.Α.Β.Σ. Μια μπλέ ζώνη που ξεκινά από το μάτι και προεκτείνεται πλευρικά μέχρι το πίσω μέρος του σώματος αποτελεί το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του γνώρισμα. Το μήκος του συνήθως είναι από 1,5 έως 2 μέτρα . Έχει μακρύ ρύγχος, το ραχιαίο πτερύγιο είναι παρόμοιο με του ρινοδέλφινου με μεγαλύτερη όμως κλίση προς τα πίσω. Τα θωρακικά πτερύγια είναι λεπτά και μυτερά. Η ράχη έχει χρώμα γκρι-μπλε, λίγο πιο ανοιχτόχρωμα είναι τα πλευρά του, ενώ η κοιλιά του είναι άσπρη ή ροζ. Κολυμπά πολύ γρήγορα με ταχύτητες που φτάνουν τα 40-50 χιλιόμετρα την ώρα. Καταδύεται για περίπου 5 έως 10 λεπτά και μπορεί να φτάσει τα 200 μέτρα βάθος.

Το κοινό δελφίνι σπάνια συναντάται στο Ε.Θ.Π.Α.Β.Σ. αλλά και σε όλη τη Μεσόγειο. Το μήκος του κυμαίνεται από 1,5 μέτρο ως 2 μέτρα. Έχει σώμα λεπτό και μακρύ, και μυτερό ρύγχος. Το ραχιαίο του πτερύγιο είναι ψηλό, έχει σχήμα μισοφέγγαρου και βρίσκεται στο μέσον του σώματός του. Τα θωρακικά του πτερύγια είναι πλατιά, στη ράχη του έχει χρώμα σκούρο μπλε, σχεδόν μαύρο, στα πλευρά του έχει μια περιοχή με κίτρινο χρώμα, η κοιλιά του είναι υποκίτρινη και το ουραίο πτερύγιο του είναι ανοιχτό γκρι. Κολυμπάει πάρα πολύ γρήγορα με ταχύτητες που ξεπερνούν τα 50 χιλιόμετρα. Καταδύεται για περίπου 5 λεπτά και μπορεί να φτάσει σε βάθη έως 300 μέτρα.

Θαλάσσια θηλαστικά

Μεσογειακή φώκια (*Monachus monachus*)

Η Μεσογειακή φώκια είναι ένα από τα πλέον απειλούμενα θαλάσσια θηλαστικά στον κόσμο. Αν και κατά το παρελθόν σύχναζε σε ανοιχτές παραλίες, σήμερα χρησιμοποιεί απρόσιτες βραχώδεις ακτές και σπηλιές σαν τόπους διαμονής αλλά και το θηλικό για να γεννήσει το μωρό της. Ζει και αναπαράγεται στην προστατευόμενη περιοχή του Ε.Θ.Π.Α.Β.Σ. όπου και παρουσιάζει τους μεγαλύτερους πληθυσμούς της στην Ελλάδα.

Είναι από τα μεγαλύτερα είδη φώκων στον κόσμο με μήκος που φτάνει τα 2,5 μέτρα και ζυγίζει περίπου 300 κιλά. Έχει ατρακτοειδές σώμα και τα άκρα της έχουν σχήμα πτερυγίων. Πάνω από το στόμα της έχει μακριά μουστάκια τα οποία τα χρησιμοποιεί ως αισθητήρια όργανα. Αντί για εξωτερικά αυτιά έχει μικρές ακουστικές οπές. Το δέρμα της καλύπτεται από πολύ κοντό τρίχωμα που έχει χρώμα σκούρο γκρι έως μαύρο στη ράχη και ανοικτό γκρι στην κοιλιά. Οι πολυάριθμες σπηλιές στις βραχώδεις ακτές κατά μήκος της ακτογραμμής του Πάρκου αποτελούν το ιδανικό μέρος για να κατοικήσει.

ΕΘΝΙΚΟ ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΠΑΡΚΟ
ΑΛΟΝΝΗΣΟΥ ΒΟΡΕΙΩΝ ΣΠΟΡΑΔΩΝ

Φορέας Διαχείρισης Ε.Θ.Π.Α.Β.Σ.,
Τ.Κ. 37005 Πατιντήρι, Αιθόννησος
Τηλ.: 24240 66378, 66419
Fax: 24240 66376
e-mail: info@alonissos-park.gr
www.alonissos-park.gr